

[Udenrigsministeren.]

fereret i pressen, finder jeg det alligevel rigtigt ved denne lejlighed at gøre nogle bemærkninger om mødet.

Osломødet formede sig som en fri diskussion og blev derfor — selv om der ikke blev truffet beslutninger af politisk art — et nyttigt møde. Militære problemer, herunder atomproblemet, blev som ventet ikke drøftet på mødet. Man beskæftigede sig heller ikke med de strategiske spørgsmål, men besluttede, at de militære undersøgelser skulle fortsættes i det permanente råd, således at der kunne afgives en rapport til det årlige NATO-rådsmøde i december.

Af de emner, der blev behandlet, vil jeg gerne nævne de vigtigste.

Udenrigsminister Dean Rusk forsikrede indledningsvis, at den politiske binding mellem USA og Europa — det atlantiske fællesskab — var aldeles fundamental for USAs udenrigspolitik, og understregede betydningen af forsvarssamarbejdet inden for NATO; i denne forbindelse bekræftede han, at USA ville opretholde styrker i Europa. Af den amerikanske udenrigsministers redegørelse fik man det indtryk, at USA endnu ikke helt havde klaret sine tanker vedrørende atomproblemet og de strategiske spørgsmål, og at spørgsmålet om NATO som en fjerde atommagt var udskudt og måske endog helt opgivet. Dean Rusk gav yderligere udtryk for det nu kendte ønske om, at NATO styrkedes på de konventionelle våbens område.

Fra Canadas og Englands side advarede man mod at vurdere den internationale situation i for mørke farver og henviste til, at NATO havde vist sig at kunne opretholde magtbalancen, og til, at de nye stater i FN ikke var gået i samarbejde med Sovjetunionen, men havde indtaget en afbalanceret holdning og ofte været åbne for samvirke med vesten.

I forbindelse med drøftelserne om De Forenede Nationer pegede jeg på den danske regerings vegne på de uforpligtede landes stigende betydning bl. a. i FN og udtalte, at vesten ikke måtte vente, at de nye lande sluttede sig til de vestlige alliancer, men at vi desuagtet måtte være rede til i videst muligt omfang at støtte de nye lande og dermed forberede jordbunden for en fremtidig demokratisk livsform. Endvidere gjor-

de jeg mig til talsmand for, at vesten på den kommende plenarforsamling i FN tog initiativet til at omfordele pladserne i sikkerhedsrådet og i andre vigtige FN-organer til fordel for de nye lande, som i øjeblikket er underrepræsenteret. Om vor almindelige holdning til FN understregede jeg, at vesten under alle omstændigheder måtte støtte verdensorganisationen og modvirke enhver svækkelse af den, uanset at den vestlige indflydelse i FN i de kommende år måtte vise en nedadgående tendens. Endelig nævnte jeg nedrustningssagen. Der er nu inden for NATO på dansk initiativ skabt mulighed for, at en særlig komité — hvori også Danmark vil få sæde — vil kunne få lejlighed til nærmere at følge de forhandlende vestlige stormagters forslag og tankerne bag disse.

Under mødet fandt jeg lejlighed til at fremhæve markedsproblemerne og udtalte her, at dersom England nåede til det resultat, at det fandt det bedst tjenligt at forhandle om sit forhold til de seks på basis af tiltræden af Romtraktaten, ville Danmark ønske at påbegynde lignende forhandlinger. Efter mit indlæg om markedsproblemerne gav den belgiske udenrigsminister, Spaak, udtryk for, at Danmark havde rejst et vigtigt spørgsmål, og for sit vedkommende hilste han andre landes ønske om at indtræde i fællesmarkedet velkommen. Den britiske udenrigsminister, lord Hume, fremsatte en udtalelse, der lå på linje med hans skriftlige svar desangående til den danske regering. USA gav udtryk for sin varmeste støtte til Danmark.

Under debatten om NATOs rolle på det økonomiske område stillede jeg forslag om, at der nedsattes en ekspertgruppe til at studere og vurdere de vanskeligheder, som de enkelte NATO-landes luftfart møder som følge af andre medlemmers restriktive luftfartspolitik. Forslaget fik fuld støtte af den hollandske udenrigsminister.

Ved siden af NATO-mødet har den seneste tids politiske udvikling været præget af en livlig kontakt mellem den vestlige verdens ledende statsmænd. Premierminister Macmillan og forbundskansler Adenauer har aflagt besøg hos præsident Kennedy, præsident de Gaulle har haft en samtale med forbundskansler Adenauer, og for nylig er kredsen blevet sluttet ved præsident Kenne-